

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL. M. v právní věci žalobce: **S.K.M.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., t. č. bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem se sídlem Jestřabí 974, Liberec 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-186/ZA-ZA14-ZA05-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-186/ZA-ZA14-ZA05-2015, s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 3. 3. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství a není členem žádné politické strany ani jiné organizace. Z vlasti vycestoval naposledy v srpnu 2011 po pohřbu matky. Již předtím však žil a vydělával peníze v České republice, protože na U. nebyla práce, matka měla rakovinu a on jí musel finančně pomáhat. Po celou dobu pobytu v České republice byl zaměstnaný, měl platné pracovní povolení, v roce 2014 měl však problémy s policií, neboť pomáhal s prací kamarádovi v jiném okrese, než měl pracovní povolení, a v důsledku toho mu byl zrušen pobyt. V případě návratu do vlasti se obává toho, že by musel jít válčit. Vojenskou službu před odchodem z vlasti ze zdravotních důvodů nikdy nevykonával. Žalobce zdůraznil, že na U. již nikoho a nic nemá, v České republice počítá s pomocí dvou sester, které zde žijí na základě povolení k trvalému pobytu. Obdobné skutečnosti uvedl i ve vlastnoručně psaném prohlášení.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce doplnil, že v České republice před podáním žádosti o mezinárodní ochranu pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dlouhodobý pobyt mu v prosinci 2014 nebyl prodloužen, protože je nežádoucí osobou. Vysvětlil, že dostal správní vyhoštění, neboť v době neplaceného volna pomáhal kamarádovi na stavbě. V České republice bydlí u sestry, na Ukrajině již nikoho nemá a život tam si nedovede představit, bojí se o svůj život, protože by ho hned poslali válčit. Všichni kamarádi v jeho věku, kteří žijí na Ukrajině, jsou aktuálně v armádě, žalobce však válčit nechce. Nechce se nechat zabít a nemá ani finanční prostředky na to, aby si koupil vybavení do armády. Na otázku, zda by bylo možné odjet na Ukrajinu a požádat si o nové vízum, odpověděl, že se v současnosti vyřizují jen polská nebo maďarská víza, dostat pracovní vízum do České republiky není jednoduché. Chce zůstat v České republice, neboť umí jazyk, má zde kamarády. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že mu byl v minulém roce operován kotník, stále ho to bolí, bude se řešit, zda se má vyndat šroub, který v kotníku má.

Napadeným rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině 1. prosince 2014 - 15. února 2015, ze dne 15. 2. 2015, Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), 15. ledna 2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině - aktualizace č. 2, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Informace MZV ČR č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, Informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Informace MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), § 12 písm. b), ani § 13 zákona o azylu. Žalovaný také zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobu, která si prostředky k životu opatřuje vlastní prací. Problémy po úrazu kotníku, resp. jeho operaci, nejsou dle žalovaného takového charakteru, aby mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný zdůraznil, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ale kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce žalovaný takové okolnosti neshledal. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný také nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrožícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Zdůraznil, že žalobce nikdy neměl potíže se státními orgány své země, nikdy proti němu nebylo, ani v současné době není vedeno trestní stíhání. K obavám z povolání

do armády žalovaný uvedl, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevské konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon dle žalovaného nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama osobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný připustil, že bezpečností situace na jihu a východě Ukrajiny je aktuálně složitá, zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, anexe Krymu a bojů na východě země, kde Ruská federace přímo podporuje místní separatistické ozbrojence s cílem znemožnit fungování ukrajinského státu v jeho stávající podobě, kdy proruští radikálové ovládají několik měst a vyhrožují násilím. Ukrajinská vláda se však bezpečností problémy v této části země snaží řešit. Dle aktuálních informací Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva dochází ke střetu jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci pouze na východě U., zejména v Doněcké a Luhanské oblasti. To je v souladu s dřívější informací MZV č. j. 98524/2014 ze dne 16. 4. 2015 (poznámka soudu správně má být uvedeno 16. 4. 2014), podle které je situace na západě a středu země klidná. Informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014 potvrzuje, že možnosti stěhování jsou standartní, úřední omezení neexistují. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Žalobce je navíc ukrajinské národnosti a pochází ze západní části Ukrajiny (konkrétně ze Zakarpatské oblasti, obce R.), tedy z míst nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva. Na základě výše uvedených informačních zdrojů tak dle žalovaného na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, tj. vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, nebyl mu udělen ani tento typ doplňkové ochrany.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Uvedl, že akceptuje skutečnost, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a), § 12 písm. b), ani § 13 zákona o azylu. Nesouhlasí však s právním názorem žalovaného, že v jeho případě neexistují důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu, nebo důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Zdůraznil, že se nevyhýbá vojenské službě, protože příslušné vojenské orgány Ukrajiny jej k nástupu vojenské služby nevyzvaly. Je však přesvědčen, že mu návratem na Ukrajinu hrozí reálné nebezpečí vážné újmy - ztráty života v nesmyslném, ale přesto reálném lokálním válečném konfliktu, pokud by byl k výkonu vojenské služby povolán. Z výše uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu s žalobními námitkami, nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém

rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Zdůraznil, že z hlediska azylové historie žalobce nelze přehlédnout, že je ohrožen správním vyhoštěním a o mezinárodní ochranu žádá pouze z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky. Žalovaný konstatoval, že na Ukrajině neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a odkázal na ustálenou judikaturní praxi Nejvyššího správního soudu. Země původu žalobce je z pohledu standardů požadovaných v § 14a odst. 1 zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Při ústním jednání dne 16. 12. 2015 žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Pokud jde o námitku směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, dostupný na www.nssoud.cz).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost*

azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

Žalobce však neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobce ve správním řízení hovořil pouze o době, kterou strávil v České republice, že zde vidí svoji další životní perspektivu, dle svých vyjádření pro sebe na Ukrajině nevidí smysluplnou budoucnost a obává se odvodu do armády.

Co se týká žalobcových obav z odvodu do armády, lze souhlasit s žalovaným, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, a vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

V případě žalobce je navíc sporné, zda má žalobcova obava z nástupu na vojenskou službu reálný základ, když jej příslušné vojenské orgány U. k nástupu vojenské služby nevyzvaly, před svým odchodem z Ukrajiny vojenskou službu ze zdravotních důvodů nevykonával a aktuálně zmiňuje zdravotní problémy po operaci kotníku. V daném případě tak dle přesvědčení zdejšího soudu nebylo vůbec prokázáno, že žalobcova účast na vojenských akcích na výhodě U. je reálná. Žalobce má navíc možnost nástup vojenské služby odmítnout. Soud upozorňuje na fakt, že důkazní standard u doplňkové ochrany se liší od důkazního standardu u azylu. Žalobce, který usiluje o udělení doplňkové ochrany, by tak musel prokázat skutečně reálné nebezpečí hrozby vážné újmy v zemi původu.

Doplňková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný možnými důsledky návratu žalobce do vlasti podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ani že by byl žalobce na U. vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, existence branné povinnosti nemůže být sama osobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68 (publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS), ve kterém byl formulován tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“. Je-li však tento třístupňový test aplikován dle výkladu Nejvyššího správního soudu na věc žalobce a jeho azylový příběh, kdy žalobce namítá, že mu vážné ohrožení života z důvodu násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu hrozí v případě nástupu vojenské služby, je třeba zdůraznit, že v případě povolání žalobce do armády, by nebylo splněno především druhé kritérium, neboť to svědčí pouze civilistům. Žalobce však nenamítá a nevyplývá to ani ze zpráv o zemi původu, že by ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny dosahoval takové intenzity, že by mu jako civilistovi pocházejícímu ze západní části Ukrajiny hrozilo nebezpečí vážné újmy z pouhého důvodu jeho přítomnosti v zemi původu. Soud přesto pro úplnost dodává, že pokud v zemi původu existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu § 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup, udělení doplňkové ochrany nepřichází v úvahu. To stejné pak platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země původu (vnitřní ochrana). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky dle § 14a odst. 2 písm. d), neboť, jak vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí, intenzita rodinných vazeb žalobce na území České republiky neodůvodňuje použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem

výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. prosince 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.,
soudkyně